

De ruimtetoerist is de moderne variant aan het worden van de hypocriete safarireiziger

Tonie Mudde 22 oktober 2021

De planeet redden met ruimtetoerisme. Voor de allerrijksten is zelfs de kromste redenering recht te praten.

Nou, ze zijn terug hoor, de Russische regisseur en actrice die twaalf dagen aan boord van het ruimtestation ISS doorbrachten voor de opname van een film. Daarin speelt Joelia Peresild een chirurg die snel naar de ruimte moet om een zieke kosmonaut te behandelen. De titel van de film is al net zo origineel: *Challenge*. Dat het de eerste grote speelfilm wordt die kan pronken met 'echte opnames in het internationale ruimtestation' moet de kaartjesverkoop stuwten.

Niet zo lang geleden was astronaut een beroep met een heroïsche status. Zo'n beroep dat kinderen direct noemen als je ze vraagt wat ze later willen worden. Het astronautenkorps: een select gezelschap met ['the right stuff'](#) dat in naam van de mensheid de ruimte verkent. Tijdens hun vlucht voeren astronauten bovendien doorgaans nuttige experimenten uit, variërend van de recycling van water tot de groei van eiwitkristallen die tot nieuwe geneesmiddelen kunnen leiden.

Maar dan de astronauten die de laatste tijd het nieuws domineren. Een 90-jarige Star Trek-acteur. Een [18-jarige Nederlander](#) met een rijke papa, in de raket van een nog rijkere papa. Een viertal ruimtetoeristen in een reality soap van [Netflix](#), in de raket van weer een andere miljardair. Krampachtig proberen de organisatoren van dit soort kosmisch entertainment er nog een nobel doel aan vast te knopen, zoals het ophalen van geld voor onderzoek naar kinderkanker. Dat kan toch ook echt dichterbij huis en een stuk minder energieverwendend. Zo liep een stokoude Britse oorlogsveteraan voor het goede doel honderd rondjes [door zijn tuin](#) voor zijn honderdste verjaardag. Opbrengst: 39 miljoen euro.

In een poging tot statusbehoud veranderde de Amerikaanse luchtvaartautoriteit FAA in allerijl de [criteria](#) om in aanmerking te komen voor zogeheten *astronaut wings*. Een van de eisen komt erop neer dat je pas astronaut bent als je ook iets nuttigs doet tijdens de ruimtevlucht. 'Ooh, geweldig!' roepen terwijl je uit een patrijspoort kijkt, valt daar niet onder.

Toch is de brancheervaging onherroepelijk begonnen. De astronaut is de moderne variant aan het worden van de hypocriete safarireiziger, die de halve wereld overvliegt om met z'n ronkende *fourwheeldrive* de jungle schrik aan te jagen. En vervolgens thuis kraaien hoe belangrijk biodiversiteit is.

Honderden rijkaards die van gekkigheid niet weten wat ze met hun geld moeten doen, zullen hun portemonnee trekken voor de kosmische achtbaanattracties van Musk, Bezos en Branson. Om na megatonnen brandstofverspilling terug te keren op aarde om voor de camera's geëmotioneerd te vertellen over hoe kwetsbaar die blauwe bol oogt vanuit de ruimte, en dat we er maar goed voor moeten zorgen met z'n allen. Of in de [woorden](#) van Star Trek-acteur William 'captain Kirk' Shatner na z'n eerste echte ruimtevlucht: 'De lucht, die ons in leven houdt, is dunner dan je huid. Het is een splinter. Het is onbeschrijflijk klein als je eraan denkt in termen van het universum.'

Om eraan toe te voegen: 'Iedereen in de wereld zou dit moeten doen, iedereen in de wereld zou dit moeten zien.'

Iedereen ruimtetoerist. En dan bomen planten op Mars om de uitstoot te compenseren zeker? Zo komen we er wel Kirk, *to boldly go where no man has gone before!*